

А.

ТОМЪ І.

Записки по бългaрските възстания. (Разказъ на очевидци) 1870—1876 г. отъ З. Стояновъ. Издава съпругата на автора, Анастасия З. Стоянова. Издание второ. София, печат. на „Либерал. Клубъ“ 1894 год.

І.

България, онзи-деншна *турска робиня*, днесъ е господарка на балканитѣ и самотворка на сѣдбинитѣ си. — Черна робиня на миналото, днесъ, тя е героиня на сегашното. — Вчерашна мъченица на *Азиатца*, днесъ, тя е любовница на *Европееца*!

Да, не е лъжа: България днесъ е и свободна, и съединена! Веригитѣ на политическото робство сѣ свалени вече отъ нейната измѣнена снага; рѣцѣтѣ и краката ѝ сѣ развързани! Може сама да нарежда вътрѣшнитѣ си дѣла; може сама да се бори съ грозната си сѣдбина! Сама да си постила: или „казанлъшки рози“, или „магарешки трѣне“.

Да, веригитѣ на робството сѣ снети!

Но кой свали отъ юначната снага на българския народъ веригитѣ на *мръсното робство*?

— „Братушкитѣ“ — ще отговори всѣки *радомирски шопѣ*.

— „Царе-градската конференция“ и „Лондонския протоколъ“ — ще отговори всѣки *протестански попѣ*.

— „Клането, страшното клане“ — ще отговори село *Батакѣ*.

— „Въстанието, въстанието“ — ще отговори *чепинския помакѣ*.